SORIN CERIN

TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Tot ce a rămas din noi este iubire – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Tot ce a rămas din noi este iubire : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-106-6

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-106-6

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-Poeme filosofice-

1) Tot ce a rămas din noi este Iubire

Alunecând spre tine,
Amăgire,
mi-am dat seama că nu mai aveam,
nici o rădăcină,
de Adevăr,
de Cerul căruia să mă mai țin,
atunci când,
voi cădea peste Moartea din noi,
cu mantaua Eternității Clipei,
pe care am îmbrăcat-o,
la valsul Destinului,
atunci când am dansat,
pentru ultima oară,
cu Steaua Nemuririi,
Sufletelor noastre,
fără să știm nici unul,
cât de mult ne-a mistuit,
de atunci,
Singurătatea,
încât,
Tot ce a rămas din noi,
este Iubire,
pe această Lume a Deșertăciunii.

2) Devine atât de amar

Zile ruginite și depresive,
ne zidesc Lacrimile de Cer,
ale Amintirilor din Viitor,
atât de adânc în noi înșine,
încât toate Depărtările,
par a-și fi găsit adăpost,
în Singurătatea Eternității Clipei,
pe care am cuprins-o,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
rănindu-ne de ascuțimea Timpului,
care ne taie,
de fiecare dată,
câte o felie de Dor,
din fiecare dintre noi,
pe care să o gustăm atunci când Orizontul,
devine atât de amar,
încât ne ucide până și Visul,
de a ne salva prin Moarte.

3) De mâinile reci ale Morții din mine

Te-am strigat Eternitate,
să-mi rup o fărâmă din sărutul tău,

în Moartea care va uita,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

Ți-am zâmbit Iubire,
încercând să mă depărtez de Singurătatea,
Ochilor tăi de Cer,
în lacrimile cărora ne-am plâns,
Destinul,
neștiind că de fapt,
țin mai strâns,
mai mult ca niciodată,
de mâinile reci ale Morții din mine
Disperarea.

4) Pe puntea Eliberării de mine însumi

Lipește-ți palma Destinului,
de fereastra Gândurilor mele,
și desenează-mi pe sticla aburită a Viselor,
Numele tău,
Iubire.

Acultă-mi Pașii Amintirilor din Viitor,
să pot ajunge călăuzit de Adevărul Absolut,
pe puntea Eliberării de mine însumi,
ca să ne prelingem,
prin Lacrima Cuvântului Fericire,

pe obrajii Eternității Clipei,
în Inima de Cer a Ființei tale,
Iubire.

5) Pentru a rămâne

Cer de Gânduri înorate,
ce cad grele și nepăsătoare,
peste ploile de Dorințe amăgitoare,
ale căror șiroaie de Înțelesuri,
sparg pietrele amare ale Sentimentelor,
care ni se prăvălesc
în șiroaie nimicitoare,
peste scândurile sicrielor de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
Amintirile Viitorului,
pentru a rămâne doar cei,
întemnițați de Iluziile Vieții și Morții,
în propriul trup de Zile,
care-și blestemă Destinul.

6) Creatorul Greșelilor Divine

Plutim pe lacul de sudoare ale Zilelor,
răstignite pe Sentimentele Cuvintelor bolnave,
de Nesimțirea,
Iluziilor Vieții și Morții.
care nu vor să le lase,
să ne șteargă,
Clipele irosite degeaba,
de pe fața Destinului nostru,
împotmolit în carnea unei Iubiri,
pe care nu o va putea digera niciodată,
fiindcă conține atât de multă Eternitate,
primită de la Steaua Nemuririi,
încât stomacul Simțămintelor sale,
nu a fost făcut pentru așa ceva,
de către Creatorul Greșelilor Divine.

7) Nepătat

Resturi de Vise,
aruncate aiurea,
de Frigul indiferent al Buzelor,
încremenite în Orizonturile Singurătății,
unor Zile de pietre amare,

legate de gâturile,
Eternităților de Clipe,
pentru a fi aruncate,
în Apa murdară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a fi trase în adâncurile,
Uitării de Sine,
a ceea ce a mai rămas,
din Iubirea noastră,
nepătat.

8) Obosit de-atât de mult Cer

Obosit de-atât de mult Cer,
apăsat de norii Promisiunilor deșarte,
ai Trecutului lipsit de Viitor,
ne adâncim tot mai mult,
în Deșertul care ne desparte,
Sângele Adevărului Absolut,
al Iubirii,
de venele Destinului,
atât de însetate,
de Iluziile Vieții și Morții,
încât ni se usucă până și Clipele,
de Amintirile,
a ceea ce,
a mai rămas din noi,

două Umbre,
care-și duc Pașii împovărați,
de Întunericul,
Despărțirii,
spre Nicăieri.

9) Din ceața groasă a Zilelor oarbe

Nisip de Cuvinte,
scurs în clepsidra Așteptărilor,
roase de Zodiile,
care și-au pierdut,
esențele parfumurilor,
pe drumurile prăfuite,
de mirodeniile Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror mătăsuri,
țesute din ceața groasă,
a Zilelor oarbe,
de Iubiri contrafăcute,
sunt duse către sicriele de Cuvinte,
în care suntem obligați,
să ne înmormântăm,
Destinele alături de ele,
după ultima modă a Durerii,
unei Lumi lacome,
de Absurd.

10) Aleargă cu mine până dincolo de noi

Nesfârșire,
lasă-mă să-ți beau nectarul Eternității,
din Ochii de Cer ai Iubirii,
până la capătul Nemuririi,
a cărei Stea să o invit,
la dansul Privirilor tale,
în care își pierd Echilibrul,
cu buzunarele pline,
de monedele ruginite și primitive,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
Iluziile Vieții și Morții,
căzând adânc în Țărâna,
în care ne-au întrupat ele pe noi,
acoperindu-ne Ființa,
Amintirilor din Viitor,
cu străzile fără de adresă ale Durerii,
de unde să nu ne poată salva Nimeni,
Niciodată,
fiind închiși,
în spatele zidurile de nepătruns,
al Greșelilor unui Dumnezeu al Nimănui,
de aceea te rog Iubire,
aleargă cu mine,
până dincolo de noi.

11) Pe peroanele Non-Sensurilor Existenței noastre

La taraba Frigului,
se vând Cuvinte descompuse,
de tăișurile indiferente și perfide,
ale Zidurilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ni le-au ridicat,
întru slava Întunecimii sale,
Greșelile unui Dumnezeu,
care își folosește Păcatele Originare,
ca tacâmuri,
la masa de disecție a Conștiințelor,
pe care trebuie să le predăm Destinelor,
încărcate cu plumbul topit al Durerilor,
ce trebuie să ni le verse,
în Pașii,
Clipelor pierdute,
de pe peroanele gării,
Non-Sensurilor Existenței noastre.

12) Lasă-mă să cred în tine Iubire

Lasă-mă să cred în tine,
Iubire,
să-ți simt mireasma de fân cosit al Zilelor,

răsărite din primăvara Ochilor de Cer,
ai florilor Cuvintelor,
pe care le culeg în buchetele Veșniciei,
pentru a-ți împleti cunună de Împlinire,
peste fruntea Adevărului tău Absolut,
din care se scurge izvorul Nemuririi,
a cărui Apă cristalină a Simțirii,
mă va spăla de toate Iluziile Vieții și Morții,
Eliberându-mă din închisoarea Timpului,
care ne conduce Pașii către pierderea identității,
primite din Amintirile Viitorului,
dăruite de către Steaua Nesfârșirii noastre.

13) Între ridurile Așteptărilor de noi înșine

Mă pierd în galaxiile,
Viitorului Privirii tale,
pierdute în Amintirile roase la încheieturi,
ale Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
își clădesc Zidurile Deznădejdii,
care să ne înconjoare Lumea Umbrelor,
de unde nu vom mai reuși niciodată,
să cuprindem Răsăritul în brațele Fericirii,
și nici Cerul Zâmbetelor,
între ridurile Așteptărilor de noi înșine,
plecați adesea,

dincolo de propriile Gânduri,
să ne înfruntăm Destinul,
care ne obliga de fiecare dată,
să bem licoarea amară a Durerii,
din cănile de pustiu ale Timpului,
care ne despărțea mereu de Clipele,
ce se mistuiau de dorul nostru.

14) Nici măcar o singură monedă

Respirăm aceeași Moarte și Viață,
alături de Inima de Cer,
a Uitării de noi înșine,
proveniți din Amintirile Viitorului,
pentru a fi vânduți ca sclavi,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
și dați Durerii,
să ne macine Genele Sângelui,
Strămoșilor Orizonturilor Simțămintelor,
până când ne vor lăsa încheieturile Conștiinței,
devenind supușii Păcatelor Originare,
angajate de Dumnezeu,
să ne întrețină nouă Infernul,
fără să avem,
prin buzunarele Timpului,
nici măcar o singură monedă,
prin care să ne cumpărăm,
o fărâmă de Împotrivire.

15) Încremenite de Frigul pătrunzător al Apocalipsei

Mi-am lovit fruntea Gândurilor,
de ceața groasă a Nepăsării,
care-mi învelea Orizonturile Cuvintelor,
încremenite de Frigul pătrunzător,
al Apocalipsei,
din care eram obligați,
să bem în cănile noastre de pustiu,
Sângele Viitorului,
care ni se scurgea,
în Regretele ninse,
atât de abundent cu Amintiri,
încât am rămas troieniți,
într-o Eternitate a Clipei,
care nu mai era atât de demult a noastră,
încât din Inima ei,
care bătea undeva – cândva,
numai pentru noi,
ce a început să putrezească,
la tălpile Cimitirelor de Cuvinte,
Moartea a ajuns,
să-și facă catedrală de Uitare.

16) Pe urmele noastre

Rădăcini smulse,
din Înțelesurile Vorbelor Goale,
pierdute în Vântul Umilințelor,
Întrupărilor,
aflate în slujba murdară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care le-au îndemnat,
să ne spele într-atât Amintirile Viitorului,
încât nici o fărâmă de Adevăr Absolut,
al Iubirii,
să nu mai rămână,
pe urmele noastre,
devenite niște Umbre,
ale Non-Sensurilor Existenței,
numai bune de pus pe masa,
Destinelor insalubre,
pentru prânzul copios al Absurdului.

17) Dansul lugubru și grotesc

Coroane de Vise,
împletite cu Spinii Zodiilor alienate,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,

rod cu dinții Deșertăciunii,
tot ce a mai rămas,
asemăntor cu noi,
cei răpiți din Amintirile Viitorului,
unei Lumi,
călăuzită de Lumina Divină,
izvorâtă din Steaua Nemuririi,
unui alt Cuvânt al Facerii,
a cărui Iubire,
o rosteam pentru Eternitate,
Simțămintelor noastre,
ce nu erau sclavele Durerii,
unei Creații Greșite,
care le descompune,
în dansul lugubru și grotesc,
al Păcatelor Originare.

18) Pentru a împlini

Frunzele ruginite ale Blestemelor,
otrăvesc covorul multicolor al Destinelor,
ce așteaptă noi Suflete,
în gara fără nume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ca să ducă Păcatele Originare,
pe spatele gârbovit al Timpurilor,
care le-au fost hărăzite,

de către Durerea,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru a împlini,
Nefericirea,
Infernului Lumii,
prin Moarte.

19) În gara Umbrelor

Ziduri ridicate în slăvile Păcatelor Originare,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu,
ce pare că ne-a uitat,
în gara Umbrelor,
unde abia ne mai puteam desluși,
fețele Zilelor întunecate,
ale Suferințelor,
răstignite pe frunțile pline de sudoare,
ale Inimilor de Cer,
din Privirile noastre,
zidite în treptele,
care ne coboară de fiecare dată,
în mormintele Cuvintelor,
pe care ar fi trebuit să ni le adresăm,
Amintirilor din Viitor.

20) Care încă mai arde pentru noi

Aştept să ne revedem,
chiar dacă fiecare suntem dincolo de noi înşine,
înmormântaţi în cavourile Viselor,
din alte Lumi,
pe care am vrea să le unim cu săruturile Nemuririi,
dintre Clipele de acum,
şi cele de apoi,
care cu siguranţă ne vor răsturna Timpul,
din caleaşca mortuară a Destinului,
ce ne-a despărţit,
lăsându-ne pe fiecare,
în propriile lui Cimitire de Cuvinte,
unde şi azi mai licăreşte,
câte o candelă de Dor,
aprinsă de flacăra Focului Sacru,
care încă mai arde pentru noi,
Nemărginirea unei Iubiri.

21) Ne vor poseda toate Reîncarnările

Ţi-am făcut cu mâna Destinului,
lăsându-te cu părul Clipelor încâlcit,
peste Genele Strămoşilor,

în Gara Eternității Sufletului,
unde ți-am lăsat Binecuvântarea,
de a primi numai pentru tine,
Amintirile din Viitorul,
Iubirii,
știind că suntem Blestemați,
să ne căutăm Veșnic,
Pacea,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ce ne vor poseda,
toate Reîncarnările,
ce-ți vor urma Pașii Viselor,
până când Liniștea,
Infinitului ne va despărți,
de Întrupările Durerii,
lăsându-ne Ființa să alerge,
către Steaua Nemuririi ei.

22) Peste Sângele cu Gene defecte ale Încarnărilor

Ni se lovesc,
Frământările Zilelor,
de Întunericul Gândurilor,
ce apun peste sudoarea Amintirilor,
scurse prin albiile Ridurilor unor Vise,
care ni se scurg,
prin Catedralele pline de Pasiuni,

a Simțămintelor,
unde ne închinăm Destinele,
Icoanelor Non-Sensurilor Existenței,
care primesc Flacăra Învierii,
de la Amintirile Viitorului nostru,
renegate,
de către Iluziile Vieții și Morții,
care ni se prăbușesc,
peste Sângele cu Gene defecte,
ale Încarnărilor,
decăzute din gloriile Cerești,
de către Păcatele Originare,
ce vor un Infern cât mai credincios,
în Religia Morții de Sine,
a pașilor Conștiinței unei Lumi,
a Nimănui.

23) Acestei Lumi a Hazardului controlat de Moarte

Plătim,
Vina unui Dumnezeu,
al Greșelilor,
care ne-a răpit din Steaua Nemuririi,
pentru a fi înhămați,
la jugul Încarnărilor,
de către Păcatele Originare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,

care numai prin noi,
primesc Sensul,
de a fi creatoarele unui Infern,
îndeajuns de măreț,
încât să reflecte,
prin strălucirea Durerilor noastre,
Paradisul lipsit de scrupule,
al Creatorului acestei Lumi,
a Hazardului controlat,
de Moarte.

24) Să le țină de urât propriilor Deșertăciuni

Departe în Ochii de Cer ai Furtunii,
care ne încătușează Zilele Întrupării,
aripile Gândurilor,
au început să ni se prăbușească,
peste resturile descompuse ale Timpurilor,
din care nu am reușit să ne servim,
decât cu fărâme de Clipe,
rămase de la masa copioasă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru care am devenit,
animalele lor de companie,
care să le țină de urât,
propriilor Deșertăciuni.

25) Cât de mult ne-a înșelat

Regrete uscate,
pe frânghiile Zilelor,
care ni s-au spânzurat,
pe turnurile de veghe ale Cuvintelor,
din care ne privesc Amintirile Viitorului,
încercând să ne facă semne,
din partea Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
fără să le obesrvăm,
fiincă înaintea noastră ni se perindă,
de fiecare dată,
maiestuoase și pline de vervă,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe care le însoțim,
crezând că ne vor duce,
la întâlnirea cu noi înșine,
fără să aflăm vreodată,
cât de mult ne-a înșelat,
Moartea.

26) Valsul Deșertăciunii

Reclame vesele și triste,
împletite în coroane de Absurd,
pentru a fi puse pe creștetul,
lipsit de apărare,
al Întrupării în Cuvânt,
din care ne tragem seva Timpului,
care ne veghează,
condamnarea la Moarte,
într-o Lume,
unde orice Adevăr putrezește,
dacă nu este asortat,
la îmbrăcămintea Minciunii,
alături de care este obligat să danseze,
valsul Deșertăciunii,
de pe muzica Non-Sensului Existenței.

27) Orgolii și Remușcări ale Destinului

Plutind pe lacul de sudoare,
plin de Orgolii și Remușcări,
ale Destinului,
am aflat câte Lacrimi ale Eternităților de Clipe,
s-au înecat în el,

atunci când m-am întâlnit,
cu Moartea,
al cărei Viitor,
se prăbușea tăcut și compromis,
în Umbrele Zilelor,
care ne-au condus,
pe drumul fără de întoarcere,
al Iubirii,
pe care n-am mai ajuns să o cunoaștem,
cu adevărat,
în profunzimea Visului transcendental,
al acestei Lumi.

28) Pare că s-ar fi stins pentru totdeauna

Erai atâta Durere,
Așteptare,
încât peroanele învechite,
ale Gării primei noastre Întâlniri,
mi-au devenit instantaneu,
lira Cuvintelor acordate,
la vibrațiile Zeilor Iubirii,
în freamătul cărora,
fără voia mea,
auzeam cântecul de lebădă,
al Amintirilor din Viitorul,
Ochilor tăi de Cer,

ale căror Lacrimi de Eternitate,
nu-mi vor mai spăla,
fruntea Viselor mele,
Niciodată,
fiindcă s-au scurs,
atât de departe,
pe tărâmul Morții,
din mine,
încât orice aripi de înger,
aș primi în dar,
de la Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
nu cred să mai pot zbura,
către Inima Nemuririi din Steaua noastră,
care ne-a clădit,
Simțămintele Luminii Divine,
ale Iubirii,
ce pare că s-ar fi stins,
pentru totdeauna,
în noi.

29) Văd că ai rămas a Nimănui

Spune-mi Răsăritule,
câte Orgolii, Compromisuri și Patimi,
ai cheltuit,
în Noaptea din mine?,

atunci când mi-ai amintit de Privirile,
pe care le țineam încuiate,
în seiful Inimii Speranțelor mele,
pentru a nu-mi fi furate,
de către Depărtările,
scăldate-n Lacrimile strunelor dezlănțuite,
ale Furtunilor Singurătății,
care mi-ar fi descompus,
Clipa Eternității,
unde te mai simt aievea,
Iubire,
ce văd că ai rămas,
a Nimănui.

30) Pentru a fi exportat

Litere de foc,
ard Cuvântul Facerii,
mistuindu-i esența,
Iluzilor Vieții și Morții,
desprinse din Iluzia Marii Spargeri,
a Totului Primordial,
din care Dumnezeul Nimănui,
și-a făurit uneltele Durerii,
care să ne nască pe noi,
ca să-i întreținem gratuit Infernul,
unde-și cultivă Sadismul,

pentru a fi exportat,
în Paradisul unde locuiește,
alături de Sfinții oportuniști,
după chipul și asemănarea cărora,
este alcătuită azi,
Societatea de Consum,
Deșertăciune.

31) Fără lumina Împotrivirilor

La cumpăna dintre apele Uitărilor,
doar cascadele Dorului,
mai reușesc să impresioneze,
Ziua Despărțirii,
rămasă fără lumina Împotrivirilor,
în care Durerea,
își înfige rădăcinile amare,
ale Cuvintelor,
din care vor răsări,
florile de gheață,
din Privirile uscate ale Lacrimilor,
tăiate de către Depărtările,
ce hrănesc aripile frânte ale Timpului.

32) Nu avea niciodată un Timp al său
Pluteam în căutarea Răsăritului pierdut,
din Inima de Cer a Cuvântului,
Eternitate,
în Lumina Divină a căruia,
ne îmbrățișam Steaua Nemuririi,
sărutându-i Pașii,
care ne înfierbântau,
Clipa fără de sfârșit,
a Fericirii,
zborului de a fi noi înșine,
pe aripile unui Prezent,
care nu avea niciodată un Timp al său,
care să ne mistuie,
Iubirea.

33) Însetat de Apa Clipei Eternității

Răstignit,
pe fântâna Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
însetat,
de Apa Clipei Eternității,
pe care,
să o cinstesc în onoarea ta Iubire,
la masa de taină a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,

alături de care să mai invit,
Ochii de Cer,
ai Nesfârșirii Inimii tale,
care să-mi pulseze Sângele,
încremenit în Uitare,
al Strămoșilor Suferinței acestei Lumi,
pe care-i respirăm de fiecare dată,
în Privirile pierdute ale Durerii,
care ne împietresc,
Ridurile Despărțirii de noi înșine,
până când Zorii Fericirii,
se vor lumina îndeajuns și pentru noi,
alături de ei,
încât să poată zbura,
dincolo de hotarele Reîncarnărilor,
pentru a se integra,
în Nesfârșirea Păcii depline,
a Totului Primordial.

34) Lovindu-se de Ochii Morții

Raiduri de foc,
aprind făcliile Cuvintelor,
tăind Întunericul Singurătății,
cu fierbințeala rugurilor aprinse ale Simțurilor,
în palmele cărora ne înmormântăm,
Visele rebele și teribiliste,

ale Timpului,
Lacrimilor de Cer,
ale Sentimentelor,
de care ne agățam Speranțele,
atunci când au vrut să impresioneze Iubirea,
și s-au accidentat atât de grav,
lovindu-se de Ochii Morții,
încât aceștia s-au închis pentru totdeauna,
cu Uitarea încremenită sub pleoapele lor.

35) Eternitatea pâinii Cuvântului

Rădăcini obraznice de Compromisuri,
sparg Zidurile încremenite,
în Uitarea de noi înșine,
eliberându-ne de pașii grei,
ai Zilelor,
pe care am vrut să le trecem puntea,
dintre noi și Iubire,
dorind să luminăm cu ele,
Calea spre Absolut,
a Străinului Subconștient,
care ne chema mereu în ajutor,
Amintirile Viitorului,
din Steaua Nemuririi,
care să ne călăuzească cu Lumina ei Divină,
Menirea de a fi noi înșine,

atât Lacrimă de Cer a Ochilor de Vise,
cât și valurile coapte de spice ale Clipelor,
care să ne binecuvânteze,
Eternitatea pâinii Cuvântului,
din care să ne hrănim,
Împlinirea.

36) Ne muncește în fiecare zi Ridurile Gândurilor

În această Lume,
a Desfrâului și Debusolării,
în care curg râuri de Absurd,
ca să întremeze Deșertăciunea stătută,
a Conștiințelor,
nu vor fi Niciodată,
Oceane de Armonie,
care să spele tălpile,
Țărmurilor Recunoștinței,
unui Dumnezeu al Iubirii,
în care să se regăsească,
până și Orgoliile sau Compromisurile,
Cimitirelor de Cuvinte,
ale pălmilor bătătorite de Durerea,
care ne muncește în fiecare zi,
Ridurile Gândurilor.

37) Așezământ de Creație

Averi de stele decolorate,
ale Sentimentelor,
străjuiesc Galaxiile necuvântătoare,
ale Ridurilor,
încremenite,
pe fețele Cuvintelor,
din care Debusolarea,
își face Așezământ de Creație,
pentru operele de artă Sadică,
ce sunt pe placul Disperării,
dornice să le cumpere pe nimic,
din Ochii pierduți în orbitele adânci și singure,
ale Orizonturilor,
care nu mai caută nimic altceva,
în afară de Moarte.

38) Prin crâșmele coclite

De fiecare dată Rațiunea,
a dorit mai mult decât Conștiința,
însă ambele au fost de comun acord,
să se susțină reciproc,
când a fost vorba,

de Iluziile Vieții și Morții,
care ning cu flăcările Voinței,
peste fântânile secate ale Posibilităților,
turnate în cănile de pustiu ale Disperării,
pentru a ne fi servite ca fiind Fericiri,
prin crâșmele coclite,
cu miros greu și apăsător,
ale Sentimentelor banale,
intrate în putrefacție.

39) Binecuvântarea Disperării

Zeii descompuși ai Iubirii,
Drumurilor fără de întoarcere,
ale Singurătății,
abia se mai urnesc,
sub poverile grele,
cărate de Sângele Genelor defecte,
ale Străbunilor Suferinței,
deveniți adevărații Sfinți,
din Icoanele făcătoare de minuni,
la care trebuie să ne rugăm,
Genunchii Gândurilor,
să îngenuncheze supuse,
ca nu cumva să alungăm,
binecuvântarea Disperării,
din Privirile plecate ale Destinului nostru.

40) Să spele podelele Inimilor de Cer ale Privirilor noastre

Pierdut printre Ierburile uscate,
ale Întrebărilor,
mă împiedic de fiecare dată,
de Moara Compromisurilor,
unde ne duce Destinul la măcinat,
Zilele de leac,
din praful cărora să bem,
în cănile de pustiu ale Simțămintelor,
Apa Disperării,
pentru a ne însănătoși îndeajuns de mult,
față de Dorința bolnavă,
de a ne înfrunta Iluziile Vieții și Morții,
ce ne vrea eliberarea,
din închisoarea Trupului înșelător,
al Fericirii,
condiționată de Suferință,
să spele podelele Inimilor de Cer,
ale Privirilor noastre.

41) Pe covorul multicolor de Frunze

Eliberată din pomul,
Iluziilor Vieții și Morții,
Frunza ruginită,
a Sentimentelor,
nu va ști să facă nimic altceva,
decât să cadă lin,
pe covorul multicolor de Frunze,
aparținând acum Întrebărilor,
poleite cu Non-Sensurile Existenței,
care vor fi strânse în grămezi,
de către Destin,
și-apoi incinerate astfel încât,
fumul Viselor lor,
să se îndrepte,
către Cerul înalt al Iubirii,
la care nici una dintre Frunze,
nu a reușit să ajungă vreodată,
atât de sus,
în timpul cât a trăit,
înfruntând toanele absurde ale Anotimpurilor.

42) Prin Vârtejurile Pasiunilor

Încremenite în propriile Păreri,
Zidurile Catedralelor de Întrebări,
se sfarmă sub Ochii înșelători,
ai Iluziilor,
care atrag în Apa adâncă a Vieții,
Sufletele Viselor,
Iubirii,
pentru a se îneca,
prin Vârtejurile Pasiunilor amețitoare,
ale Promisiunilor deșarte,
care curg pe Râul,
Non-Sensurilor Existenței,
străjuit de malurile abrupte ale Disperării,
care-l călăuzește de fiecare dată,
spre Moarte.

43) Pe frânghia Spânzuraților

Resturile Libertăților,
din tomberoanele Destinelor,
au fost ridicate,
de gunoierii Liberului Arbitru,
ale căror false steaguri,

se usucă,
pe frânghia Spânzuraților,
sătui de atât de multe Împliniri,
ale Durerilor din această Lume,
a Deșertăciunilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne obligă să servim,
cu îndeajuns de multă Moarte,
și Disperare,
fiecare Clipă flămândă,
a Iubirii noastre.

44) Pe care ne va fi mistuit Timpul

Flăcări de cremene,
lovesc aripile albe și negre,
ale Cunoașterii,
aprinzând rugul Păcatelor Originare,
pe care ne va fi mistuit,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
Timpul,
prin care ne va trece Trenul Iubirii,
iar noi,
cu mâinile scoase,
din afara ferestrelor,
Ochilor de Cer,
ai Simțămintelor,

oricărei Rațiuni,
vom încerca să prindem,
din mers,
câte o Eternitate de Clipă,
dar de fiecare dată,
se va dovedi în zadar.

45) Gardurile Insurmontabile

Urmele Umbrelor,
din Zidurile Viciilor,
se surpă-n zgomotul Marilor Tăceri,
ale Zâmbetelor încremenite,
în respirația Absurdului,
care vine de Niciunde,
ca să plece spre Nicăieri,
pentru a ajunge de fiecare dată,
negreșit,
în brațele Morții,
care ne veghează cu strictețe,
fiecare pas al Speranțelor,
ce ar vrea să sară Gardurile Insurmontabile,
ale Durerii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

46) Catedrale de Depărtări față de noi înșine

Ochii Cerului,
din Dorințele Viselor răstignite,
pe harta Disperării,
au înlemnit pentru a fi transformați,
în scânduri de sicrie a Simțirilor,
căzute în brațele unui Amurg Sentimental,
spre a fi înmormântați,
în Cimitirele de Cuvinte,
ale Dezolării,
unei Despărțiri,
în care am început să credem,
atât de mult,
încât a devenit o Religie a Durerii,
căreia i-am ridicat,
Catedrale de Depărtări,
față de noi înșine.

47) Calculat rece și iresponsabil

Iubirea,
a căzut în dizgrația Iluziilor Vieții și Morții,
fiindcă nu a vrut să fie de acord,
cu spargerea,
Eternității Clipei,

de Zidurile de nepătruns ale Durerilor,
unui Timp al Nimănui,
ca să ne tăiem Zilele,
în cioburile rămase,
spre a ni se prelinge,
pe Sufletele lor,
împrumutate nouă,
pentru a le înlocui,
pe cele ale Amintirilor din Viitor,
Sângele Genelor Suferinței,
scurs din Străbunii unei Lumi,
plină de Hazardul,
calculat rece și iresponsabil,
de către Moarte.

48) Le-am pictat cu pensula Ochilor de Cer

Credința,
în Iluziile Vieții și Morții,
a devenit,
Rodul pântecelui Deșertăciunii,
pe tărâmurile Durerii,
ce s-a născut,
la maternitatea fără nume a Disperării,
pentru a fi adoptată,
de către Absurdul Zilelor îndoliate,
ale Privirilor pierdute,

pe Orizonturile tulburi ale Dezolării,
metamorfozată într-o Religie,
a Despărțirii de noi înșine,
printre icoanele Nimănui,
pe care le-am pictat,
cu pensula Ochilor de Cer,
ale Lacrimilor unor Cuvinte tulburi,
a căror Faceri,
s-au dovedit a fi niște avortoni,
ai Suferințelor,
Păcatelor Originare,
pe care Adevărul Absolut,
nu le va putea accepta niciodată.

49) Cât mai departe Iubind

Săbiile Zodiilor de Foc,
ale Căutărilor,
poartă în mâinile Speranțelor,
torțele aprinse ale Viselor,
ca să ne lumineze calea spre Nemărginirea,
care arde în noi,
atunci când ne-am întâlnit,
Eternitatea Clipei,
pe puntea căreia navigăm,
cât mai departe,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,

trecând până dincolo,
de stelele căzătoare ale Destinelor,
Iubind.

50) Poveste de Iubire

Mi-aș fi dorit un Dumnezeu,
care să ne spună,
cât de greu cad frunzele ruginite ale Clipelor,
atunci când se despart,
de ramurile încărcate de rodul pântecelor unor Cuvinte,
care ne-au avortat Sentimentele,
pe asfaltul rece și umed,
al Lacrimilor,
călcate în picioarele desculțe ale Pașilor,
altor generații de Vise,
care nu vor mai fi niciodată,
cele care ne sărutau frunțile,
Privirilor noastre,
îndrăgostite de atât de multe,
troiene de Zile,
încât ne aruncam în neaua fierbinte a Iubirii,
strigându-le fulgilor de Speranțe,
să ne ningă în continuare,
până când trupurile Simțămintelor noastre,
vor deveni,
un bulgăre de zăpadă al Adevărului Absolut,

al Poveștii de Iubire,
care nu ni se va topi niciodată,
dar nu a fost așa.

51) Așezate pe creștetul Iubirii

Buruienile amare de Gânduri,
caută leacurile Armoniei,
împietrite în obrajii palizi ai Cuvintelor,
ce nu mai pot spune nimic,
Descântecelor unor Răsărituri,
certate cu legile Iluziilor Vieții și Morții,
de la care ar fi vrut să fure,
cheile masive de Țărână,
ale Întrupărilor,
pentru a ne elibera,
de Disperarea Zodiilor care ni se rotesc,
deasupra coroanelor de spini ale Clipelor,
așezate pe creștetul Iubirii,
răstignite pe fruntea,
Străinului nostru Subconștient,
al Adevărului Absolut.

52) Universul Privirii Cerului tău

Atunci când ți-am căutat,
Steaua Nemuririi tale Iubire,
să știi că înainte de toate,
am încercat să las deoparte,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a-l putea asculta,
pe Străinul Subconștientului meu,
care mă îndrepta,
către Universul din Ochii Infinitului,
a cărui Simțire,
am întâlnit-o pe strada pierdută,
a Destinului,
unde ți-am scris cu Lumina Divină,
a Eternității,
cât de nesfârșit este Universul,
Privirii Cerului tău.

53) Sufletul Iubirii

Zidind treptele Cerului,
Dumnezeu s-a împotmolit,
în Sufletul Iubirii,
fiind atât de sus,
așezat,

pe Steaua Nemuririi,
încât era imposibil de ajuns la el,
cu Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe care tocmai le crease,
astfel încât,
a chemat în ajutor Lumina Divină,
a Simțămintelor noastre,
care nu a fost de acord,
să îl coboare din Înalturile Sentimentelor,
în Țărâna murdară a Întrupării,
încât a rămas și azi,
pierdut acolo departe,
în Universul care vibrează în noi,
până când,
într-o Eternitate de Clipă,
îl vom reîntâlni,
în Privirile noastre.

54) Instinctul de Conservare al Durerii

Încremeniți,
de Frigul Cuvintelor,
din Singurătatea Hazardului calculat,
cu exactitatea debordantă a Morții,
atât de insurmontabilă,
atunci când,
Instinctul de Conservare al Durerii,

sfâşie plin de cruzime,
carnea fragedă a Clipelor,
în care ne spuneam,
cât de mult Iubim,
fără să înțelegem vreodată,
cât de grele și nemiloase,
pot fi troienele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne acoperă cu indiferența lor,
Privirile coborâte,
în Țărâna Întrupării,
Uitării de noi înșine.

55) Întreaga Minciună a acestei Lumi

Ne rupem de fiecare dată,
de la gura înfometată a Destinului,
câte o felie de Adevăr,
ce ne-a mai rămas necheltuit,
din moştenirea Amintirilor Viitorului,
pentru a o folosi,
în Vremurile tulburi și grele,
de atâtea Cuvinte de Plumb,
câte are de dus,
în spatele împovărat al Remușcărilor,
unui Dumenzeu al Greșelilor Creației,
care datorează Morții,

toată suflarea Iubirii noastre,
pentru care nu vom reuși niciodată,
să strângem îndeajuns,
încât să putem achita integral,
întreaga Minciună a acestei Lumi,
pe care,
odată cumpărată,
să o aruncăm la gunoiul Conștiinței,
alături de Suferință.

56) Înecați în aceeași Lacrimă a Nemărginirii

Am întrebat Lacrima Nemărginirii,
ce Păcate a săvârșit Destinul,
încât este condamnat,
să se supună Morții,
întreaga lui existență?

Mi-a răspuns ecoul surd,
al petalelor unor Clipe,
ce au reușit să evadeze,
din închisoarea Timpului,
care le irosea Eternitățile pe nimic,
lăsându-mă să mă pierd în Iubirea,
fără de margini a Ochilor tăi de Cer,
înecați în aceeași Lacrimă a Nemărginirii.

57) Al datoriei noastre către Moarte

De ce am căzut,
în Țărâna Încarnărilor în Durere?,
atunci când eram o pană smulsă,
din aripile Îngerilor mei,
care m-am rostogolit,
peste marginile Universului,
acestei Disperări,
stăpânite de la un capăt la celălalt,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe fruntea cărora,
ne semnăm propriile Riduri,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ca să ne recunoaștem,
vârsta Deșertăciunilor,
pe care ni le-a respirat,
Drumul prăfuit de Chinuri,
al datoriei noastre către Moarte.

58) Din care ne sculptăm Umilințele Compromisurilor

Reclame debusolate de Imagini,
sparg Regăsirile pietrelor amare,
ale Rătăcirilor,

din care ne sculptăm Umilințele,
Compromisurilor,
pline de Zile amăgitoare,
ce roiesc în jurul Durerii,
de a încerca să rămânem noi înșine,
chiar și atunci,
când suntem biciuiți de Lăcomiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu vor să ne lase,
nici măcar o firimitură de Clipă,
să cheltuim,
pentru Amintirile Viitorului nostru.

59) Clădeau de zor

Porți zidite-n Gândurile tatuate,
cu Chinurile Facerii,
ale unor Cuvinte atât de obscene,
rostite de Dumnezeul Nimănui,
încât au rupt,
din Calendarele răstignite,
tocmai foaia Absurdului,
să ne arate vârsta Infernului,
de pe gâtul legat,
cu funia Disperării Sinucigașului,
agățată de pragul Timpului,
ce și-a întărit Inima Compromisurilor,

cu îndeajuns de multă Moarte,
a cărei Zile rătăcitoare,
clădeau de zor,
Catedralele risipitoare ale Întrebărilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței noastre.

60) Care au ales calea Exilului

Regăsit în petalele florii Simțămintelor,
Parfumului tău,
care mi-a stropit Eternitatea Clipei,
salvată din brațele reci și frivole ale Timpului,
căzut la picioarele Patimilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le lustruiește și azi,
până când au ajuns,
atât de strălucitoare,
încât au devenit,
o nouă Stea a Morții,
a cărei iluminare,
ne dezvăluie și azi,
Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le-a adresat Destinul,
propriilor Amintiri din Viitor,
care au ales calea Exilului,
față de noi înșine,
lăsându-ne pradă Disperării,

unei Singurătăți,
a Descompunerii.

61) Pe Inimile de Cer Nesfârșit al Cuvintelor

Ploua cu pașii repezi ai Gândurilor,
peste Mănăstirea Sentimentelor tale,
la care ne merg în pelerinaj,
Privirile răsărite,
din izvoarele limpezi,
ale Iubirii,
în care ne spălăm de fiecare dată,
Eternitatea Clipei,
de praful gros,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ni se depune,
pe Inimile de Cer Nesfârșit,
al Cuvintelor,
pe bolta cărora alergăm,
către Steaua Nemuririi,
eliberându-ne pentru totdeauna,
din închisoarea rece și lugubră,
a Încarnării.

62) Dacă i-am găsi vreodată adresa

Atât de mult,
au săpat în adâncurile Sufletelor,
Amăgirile,
încât până și Disperările,
le-au spus că este îndeajuns,
că oricum nu vor găsi,
filonul de pietre prețioase,
din care și-a clădit,
Palatul de Rubin,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii noastre,
ascunsă printre zidurile lui,
la porțile căruia,
am vrea să batem neîncetat,
dacă i-am găsi vreodată adresa.

63) Să ne-o arunce în prăpastia Uitării

Vom învia din Moartea Sentimentelor,
într-o Existență fără de Non-Sensuri,
pline de praful Disperării,
pe care ne-a așezat Destinul,

să ne murdărească Eternitatea Clipei,
cu efemeritatea Timpului,
ce-avea să-și termine cât de curând,
misiunea de a ne împărtăși,
din Durerea Lumii lui,
câte o Amintire din Viitorul nostru,
pe care să ne-o arunce în prăpastia Uitării.

64) Agoniile lungi și grele ale Singurătăților

Risipiți prin târgurile de sclavi,
ale Cuvântului Facerii,
unde suntem puși în vânzare,
până când suntem cumpărați de Moarte,
pentru a fi înhămați la jugurile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ca să le tragem carele pline de Suferințe,
pentru a ne însămânța cu ele,
Țărâna Întrupării,
din care să înmugurească,
închisoarea noastră cea de toate Zilele,
ce par a fi atât de orfane de Timp,
încât nu-și mai sfârșesc niciodată,
Agoniile lungi și grele,
ale Singurătăților

65) Îndeajuns de multe Eternități de Clipe

Zidiți în pereții Efemerității,
pe care ne sunt așezate,
Icoanele Întrupărilor,
pline de Agoniile unor Sfinți obsceni,
care au ucis,
îndeajuns de multe,
Eternități de Clipe,
considerate a fi Păcate Originare,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Deșertăciuni,
au devenit Religia Absurdului,
care ne ridică și azi,
Catedralele Durerii,
de a fi noi înșine.

66) Frământările Divine

Nu pot să înțeleg Fericirea,
atunci când ne taie rădăcinile,
Amintirilor Viitorului,
crezând că fără ele,
vom pierde Frământările Divine,
ale Aluatului Primordial,

din care ne-au plămădit mâinile Eternității,
Sufletele,
să devenim o simfonie,
a naturii Condiției Umane,
fără Durerile acestei Lumi a Absurdului,
pe care ni le-au dăruit,
Iluziile Vieții și Morții,
în spatele pereților lugubri,
din închisoarea Trupului,
prin ferestrele căruia,
ne intră atât de rar,
câte o rază de Lumină Divină.

67) Al cărui Dumnezeu ne taie venele Iubirii

Ademeniți de culorile vii ale Primăverilor,
scurse în Țărâna Morții,
din care vor înmuguri,
Agoniile atâtor Disperări,
care ne vor ninge,
cu răceala Buzelor unor Cuvinte,
ale Facerii,
Deșertăciunii acestei Lumi,
în cuptoarele Infernului,
Zilelor descompuse ale Privirilor încremenite,
în Dezolare,
din care nu vom reuși să evadăm vreodată,

decât plătind prețul Absurdului,
al cărui Dumnezeu,
ne taie venele Iubirii,
lăsându-ne Sângele Amintirilor din Viitor,
se ni se scurgă pe tărâmul Singurătății.

68) Cumpenele Fântânilor secate ale Privirilor

Ni s-a decompensat Timpul,
trimițându-și Clipele să cerșească,
câte un Zâmbet,
din licoarea amară,
a Zidurilor ruinate de Cuvinte,
adresate Destinului,
de către cănile de pustiu,
ale setei noastre de Iubire,
care zac neumplute,
cu dulcea Nesfârșire a Ochilor de Cer,
adânciți în atât de mult praf,
al Deșertăciunilor,
încât până și Cumpenele Fântânilor secate,
ale Privirilor,
au ajuns să caute umbra Uitării,
de noi înșine.

69) Sala de Așteptare a Morții

Ne grăbim să prindem fiecare,
trenul Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care nu întârzie niciodată,
în gara pustie a Vieții noastre,
a cărei poartă stă ferecată,
Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
încă de la primele țipete ale nașterii,
când peroanele pustii ale Suferințelor,
așteaptă să fie călcate,
de pașii debusolați ai Clipelor,
atâtor Disperări,
încât se calcă unele pe altele,
în picioarele Agoniei,
din Sala de Așteptare,
a Morții.

70) Suntem un pod

Oare am înțeles,
că suntem un pod,
între Durere și Fericire,

ce-așteaptă să fie călcat de pașii Disperării,
Condiției Umane,
până când ne vom prăbuși,
în râul care ne desparte,
de Amintirile Viitorului,
evadând pentru totdeauna,
din închisoarea Trupului,
Iluziilor Vieții și Morții,
lăsând Timpul să rămână,
pe unul din malurile,
care nu vor mai avea nici un Înțeles,
fără de noi,
fiind ultimul care va trage cortina,
unei Lumi a Absurdului,
care nu și-a depășit niciodată,
stadiul de Agonie.

71) Pădure de Întrebări fără Răspunsuri

Răstignit pe rădăcinile Privirii tale,
Pădure de Întrebări fără Răspunsuri,
care-mi măsori cu ramurile Zilelor,
frunzele Gândurilor ce tremură de frig,
pe Țărâna Întrupării Speranțelor,
ale căror tulpini sunt tăiate una câte una,
de lamele ascuțite,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,

sângerând după Pimăvara,
mugurilor de Zâmbet,
ai Iubirii,
care se pierde în toamna Visului,
care ne-a părăsit.

72) Le dorea naufragiate în Uitare

Vâslind prin valurile depărtărilor din noi înșine,
zărim pâlpâind Farul Iubirii,
către care înaintăm,
până când ne lovim,
de stâncile unor Iluzii ale Vieții și Morții,
care zăceau ascunse,
în adâncurile Ființei Oceanului de Cuvinte,
care vuia în scoicile Timpului obsedat,
de Eternitatea Clipei,
pe care o aveam alături de noi,
și care nu ne putea fi luată,
de către nici un Destin,
oricât de potrivnic ar fi fost acesta,
față de Amintirile propriului nostru Viitor,
pe care le dorea naufragiate,
în Uitare.

73) Pe fața Nemuririi acestei Iubiri

Simt și acum gustul,
Lacrimilor Visului Iubirii tale,
la care am îngenuncheat,
rugându-mi Destinul să mă lase,
să–i dăruiesc o fărâmă de Eternitate,
din trupul răstignit,
pe țărâna propriei Întrupări,
a Cuvântului Fericire,
pe care l-am luat din noroiul Uitării,
încercând să sculptez în el,
chipul Privirii tale,
după care l-am înfășat în mantia,
Eternității din mine,
ca să ți-l las la poarta,
Ochilor de Cer ai Nesfârșirii,
care simțea pentru tine,
prin mine,
întreaga Primăvară,
a Florilor unor Zâmbete,
pe care le doream,
pe fața Nemuririi acestei Iubiri.

74) Împărțind coliva Dorului

Umbrele Pașilor,
Amintirilor din Viitor,
încă ne mai bântuie,
Singurătatea de noi înșine,
pe care am lăsat-o,
să ne conducă Destinul orb,
către străzile aglomerate de Disperări,
care se grăbesc care încotro,
să prindă trenul Vieții noastre,
ce va trage pe linia Moartă,
a Iubirii,
unde va rămâne pentru totdeauna,
împărțind coliva Dorului,
la fiecare aniversare,
de la trecerea în Neființă,
a ultimei noastre Întâlniri.

75) Odată pentru totdeauna Iubindu-ne

Oriunde am merge,
și oricâte semne de întrebare ne-am pune,
despre Iubire,
ea va aprinde în cele din urmă,
candela propriului Destin,
învingând Moartea,

ce aparține doar Iluziilor Existenței,
care ne-au sculptat,
chipul Disperării,
pe fețele Frigului,
de pe buzele Cuvintelor reci,
ce au încercat să ne stingă,
Steaua Nemuririi,
dorului de Amintirile Viitorului,
în gara cărora vom ajunge negreșit,
odată pentru totdeauna,
Iubindu-ne.

76) Pe Țărâna Întrupării Disperării noastre

De ce ne-ai pedepsit Doamne,
cu acest Început al Timpului,
ce pare fără de Sfârșit,
atunci când Eternitatea Clipei,
e mistuită de jarul rece și incolor al Uitării,
care ne arde Amintirile Viitorului,
pentru a le arunca Cenușa,
pe Țărâna Întrupării,
Disperării noastre,
crezând că este unul,
dintre cele mai bune îngrășăminte,
pentru florile de gheață ale Cuvintelor,
pe care ni le dăruim adeseori,

din mâinile tremurânde ale Privirilor,
înecate în Singurătate.

77) Ale căror Umbre de Dor

Scrie-mi Iubire,
ori de câte ori vei simți nevoia,
să-ți storci norii de plumb ai Cerului,
din prosopul de jar al Lacrimilor,
pe care l-am împăturit cu grijă,
de fiecare dată,
la Despărțire,
udând Țărâna Întrupării noastre,
cu Focul Sacru al Iubirii,
pe care să crească iarba Clipelor,
peste urmele pașilor Fericirii,
ale căror Umbre de Dor,
ne mai urmăresc și azi,
Singurătățile.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism

de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-Poeme filosofice-

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este

regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri

sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în

general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? " Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal,

acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi

titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aerisești cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrșește pentru a putea regenera prin Cuvînt".

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986